

Valors del folklore popular

Núria BARQUIN i FIERRO

Valors: qualitat o conjunt de qualitats que fan que alguna cosa sigui preuada, valgui.

Folklore: conjunt de tradicions, de creences, de llegendes i de dites populars pròpies d'un territori, que formen una unitat cultural.

Quan uneixo aquestes dues paraules no puc obviar la paraula *esbart*, que és la que m'ha fet arribar a parlar dels valors del folklore popular.

Des de fa gairebé 39 anys formo part de l'Esbart Santa Anna d'Escaldes-Engordany (Andorra); és a dir, he crescut amb l'esbart. 39 anys enrere no teníem aquest ventall d'activitats que avui en dia tenen els nens.

Jo m'havia iniciat en la dansa clàssica. El món de la dansa sempre m'havia agradat, i, a l'esbart, l'havia vist actuar per la festa major. Però el motiu principal pel qual vaig entrar a formar part d'aquesta entitat va ser per passar més estona amb les amigues, que ja formaven part d'aquesta entitat.

Aquí va arribar la meua gran descoberta, i allò que jo em pensava que serviria com a excusa per sortir de casa va resultar ser part de la meua vida. Recordo aquells assajos en què ens passàvem bona part del temps puntejant i puntejant, i si a sobre no ens portàvem gaire bé el càstig era fer voltes a la sala d'assaig i anar practicant diferents punts de dansa catalana: Punt de galop, Morisca, Ball pla, etc. Fins i tot aquell càstig es feia divertit.

I què me'n dieu de les actuacions que teníem en diferents parròquies? El fet d'agafar l'autocar ja era una festa: cançons, acudits..., tot era gresca. I si ja eren divertits aquells curts trajectes, imagineu-vos la meua primera sortida fora d'Andorra. Va ser a un poblet de França (ja ni en recordo el nom). Era la festa major del poble, i la gran peculiaritat d'aquell viatge van ser les

curses d'ases, que eren una de les activitats organitzades per la festa major, i entre cursa i cursa l'esbart ballava al mig del camp i sobre l'herba, res d'escenari. Va ser anecdòtic i per a molts de nosaltres, la primera sortida que feiem amb l'esbart.

I aquí començà el que ha estat i encara és la meva gran experiència en el món de la dansa, en el món de l'esbart, en el món del folklore. I per què aquest enunciat, *Valors del folklore*? Perquè un esbart és un grup de persones que un dia vàrem decidir anar a ballar i que a poc a poc han fet de l'esbart un motiu de vida i d'il·lusions. De fet, l'esbart es podria definir com una gran família, i sí, dic *Família* amb majúscules, perquè la relació entre generacions d'un esbart fa que la paraula més adient que la identifiqui sigui aquesta.

Dins d'un esbart et trobes diferents grups i edats, i tot sovint comparteixes camerinos, escenaris, dinars... potser algun viatge, i aquests moments són els que nodreixen aquests valors. Sense oblidar la part d'equip de vestuari, aquelles senyores que es passen hores i hores arreglant les peces malmeses, encarregades de tenir el vestuari net i planxat, i que tot estigui a punt en el moment de sortir a ballar. Aquestes senyores solen ser mares, àvies o familiars d'algun dansaire. La junta directiva s'encarrega de la part pressupostària, de la part logística i altres tasques diverses que cauen en la seva responsabilitat. El director de l'esbart és també peça important, com a responsable del muntatge de les coreografies que representa l'esbart.

I totes aquestes peces són les que formen aquesta gran família.

Sovint dins de l'esbart sorgeixen parelles, que probablement acaben en matrimoni, i aquestes parelles acaben tenint fills, que també passaran a formar part d'aquesta gran família.

Vull agrair al destí que hagi pogut tenir una infantesa, una joventut i ara una maduresa vinculada amb aquesta entitat, que m'ha ensenyat i m'ha donat l'oportunitat de conèixer molta gent, tenir molts amics, conèixer món, conviure amb gent afí i d'altres no tant, créixer amb responsabilitat i compromís, i sobretot que m'ha fet feliç ballant la nostra dansa, la dansa popular.

Núria Barquín i Fierro,
directora artística de l'Esbart Santa Anna